

Nhà của Bố

Nguyễn Thi Thanh Dương

Thằng Tú náo nức lắm, nó mong cho đến ngày mai mẹ sẽ đưa nó ra phi trường lên máy bay để về thăm bố Tuấn, thăm căn nhà của bố Tuấn. Tú biết có hai nơi, có hai căn nhà, nhà của bố Tuấn và nhà của mẹ với bố Cường. Nó xa nhà và bố Tuấn gần 2 năm. Thỉnh thoảng, bố Tuấn vẫn gọi phone nói chuyện với Tú nên hình ảnh bố và căn nhà của bố vẫn chưa phai mờ dù nó đã quen với cuộc sống mới, với những người mới trong căn nhà to đẹp của mẹ và bố Cường tại đây. Tú nhớ hình dáng bố Tuấn to cao nên đã từng bắt bố công kênh trên vai để Tú giơ tay vươn tới trần nhà.

Ngày mà bố mẹ và Tú còn sống chung, mẹ đã từng nói:

- Trông thằng cu Tú giống y hệt bố, từ nét mặt đến cả cái tướng tá cao ráo.
- Tú thích lắm, mong mau lớn để cao bằng bố. Và bố thì vui vẻ nói đùa với mẹ:
- Tại em yêu anh nên đẻ con ra giống anh như khuôn đúc.

Nhà của bố trong khu apartment đông vui. Ở trên lầu, từ dưới đất Tú thích chạy nhảy lên từng bậc thang làm bố mẹ luôn nhắc nhở:

- Tú ơi, bước chậm thôi!
- Tú ơi, coi chừng ngã!

Và, Tú đã một lần bị ngã, cũng may từ bậc thang cuối, chân Tú chỉ chảy máu chút xíu mà bố đã xót xa cõng Tú trên lưng đi lên nhà bôi thuốc và dán miếng băng keo vào gót chân bé nhỏ của Tú. Ở với bố Tuấn, Tú là hoàng tử nhỏ của bố, là cục cưng của mẹ. Ở với bố Cường, những ngày đầu Tú cũng được bố Cường chiều chuộng mua cho Tú đồ chơi. Sinh nhật Tú đầu tiên trong căn nhà mới, bố Cường và mẹ đã dẫn Tú ra tiệm chọn bánh có hình thằng spiderman mà Tú yêu thích. Bố Cường thật tốt, nhưng Tú vẫn chưa cảm thấy mình là hoàng tử nhỏ của bố Cường.

Lại sắp sinh nhật của Tú, lần thứ hai kể từ ngày về nhà mới. Tối qua Tú sốt ruột đợi bố Cường và mẹ về nhà, thường thì sau 9 giờ tối họ mới về, nó chờ đợi nên tưởng như thời gian trôi chậm quá. Khi vừa thấy hai người bước vào nhà Tú đã chạy ra ngay, nó nắm tay mẹ, nắm cả tay bố Cường và nũng nịu:

- Chủ Nhật là sinh nhật con rồi, mai bố mẹ đưa con ra tiệm chọn bánh sinh nhật đi, con muốn mua cái bánh thật to có hình thằng spiderman như năm trước.

Mẹ nó vội vàng nói ngay:

- Ừ, mẹ biết rồi.

Nhưng bố Cường không vui như nó tưởng, bố chỉ nói với mẹ:

- Thôi đừng bày vẽ làm sinh nhật cho mất thì giờ, nhà hàng chỉ trông vào cuối tuần không có người trông coi nhân viên nó làm việc chẳng ra gì.
- Em biết rồi.

Lúc nào mẹ cũng trả lời câu “Biết rồi”. Mẹ như một vị trọng tài luôn làm vừa lòng Tú và bố Cường.

Mẹ dắt Tú về phòng ngủ của nó và hỏi:

- Có phải con vẫn nhớ bố Tuấn và muốn gặp bố Tuấn không?

Đôi mắt Tú long lanh khi nghĩ về bố Tuấn:

- Sao lâu quá chúng ta không về thăm bố Tuấn hả mẹ? Con nhớ bố và cả căn nhà của bố.
- Mẹ để dành tin vui bất ngờ cho Tú đây! Ngày mai, con sẽ được về thăm bố Tuấn, ở với bố một tuần. Bố sẽ làm sinh nhật cho con.

Tú vui mừng reo lên:

- Vui quá! Mà mẹ có đi với con không?
- Mẹ bận việc nhà hàng không đi được.

Tú phụng phịu dỗi hờn:

- Mẹ lúc nào cũng bận nhà hàng với bố Cường. Ở nhà, chị Amanda hay la con lắm, con không thích chị Amanda và...

Thằng bé ngập ngừng, hình như nó hiểu rằng, nếu nói ra điều này sẽ làm mẹ nó buồn:

- Và... con... cũng không thích bố Cường, bố hay la mẹ, la con...

Mẹ an ủi:

- Không ai ghét chúng ta đâu! Bố Cường làm chủ nhà hàng nên bận rộn làm mẹ cũng bận rộn theo. Nhưng chúng ta đang có cuộc sống đầy đủ sung sướng, ở nhà to này, đi xe đẹp này...

Ngày mẹ và Tú về căn nhà to đẹp của một người đàn ông xa lạ mẹ đã bảo Tú gọi người này là “bố Cường”.

Tú đã thắc mắc hỏi mẹ:

– Con đã có bố Tuấn sao lại có bố Cường nữa?

– Bố Cường cũng sẽ yêu thương con như bố Tuấn. Có hai người bố càng tốt chứ sao.

Nó tin vào lời mẹ nói mà bố Cường cũng tỏ ra dịu dàng thân mật với nó. Nhưng bây giờ Tú cảm nhận bố Cường không còn chiều chuộng mẹ và Tú nữa. Còn tình cảm của bố Tuấn dù đã xa Tú mà vẫn đầy ấp thương yêu không hề thay đổi. Thằng bé 8 tuổi đã biết so sánh và thương bố Tuấn nhiều hơn bố Cường.

Mẹ hôn Tú và về phòng mình. Thời gian mẹ dành cho Tú không nhiều vì cả ngày mẹ bận rộn ở nhà hàng, tối về mẹ cần nghỉ ngơi. Tú cũng ra khỏi phòng mình tìm gặp chị Amanda để khoe:

– Ngày mai em sẽ đi máy bay về nhà bố Tuấn.

Amanda đánh đá gắt gỏng:

– Đúng rồi đó, mày về nhà bố mày luôn đi!

Ở nhà chỉ có Amanda và Tú khi bố Cường và mẹ ra trông coi nhà hàng. Amanda 13 tuổi là con của bố Cường. Amanda không thích mẹ của Tú cũng như Tú không thích bố Cường của Amanda. Thịnh thoảng Amanda ăn hiếp và cãi nhau với Tú, dọa đuổi Tú ra khỏi nhà làm Tú sợ quá, khóc một mình.

-oOo-

Bố Tuấn đón Tú ở phi trường. Vừa thấy bố, Tú đã vượt khỏi bàn tay cô nhân viên hãng máy bay đang dắt Tú ra để chạy nhanh tới bố. Cô nhân viên trao Tú cho bố thì bố đã nhắc bổng Tú lên và hôn tú bụi vào mặt Tú. Thằng bé sung sướng đón nhận sự nồng ấm từ người cha. Bố Tuấn chở Tú về nhà vẫn bằng chiếc xe hơi cũ thân quen. Bố cẩn thận bế Tú vào trong xe và cài *seatbelt* cho Tú. Bố không biết là từ ngày ở với bố Cường, Tú đã tự làm những điều này rồi, nếu không Tú sẽ bị bố Cường mắng.

Chiếc xe cũ của bố Tuấn một thời từng chở mẹ và Tú đi chợ, đi chơi vui biết bao, trên xe Tú ríu rít hết nói chuyện với mẹ lại nói chuyện với bố. Chiếc xe chở những ngày hạnh phúc yên vui của 3 người trên những con đường gần đường xa. Nhưng ngày mẹ và Tú ra đi thì bố và chiếc xe ở lại.

Về đến khu apartment Tú nhận ra ngay nơi chốn cũ, hai hàng cây cao trên con đường vào nhà của bố. Đậu xe xong, bố một tay xách túi đồ của Tú, bố còn đòi cống Tú lên lưng để lên tầng lầu nhưng Tú hào hứng nói:

– Con muốn bước lên những bậc thang này như ngày trước. Bố ơi, con nhớ bố và nhớ cả những bậc thang vào nhà bố.

Bố lại dặn dò:

– Tú ơi bước chậm thôi!

Thiếu câu dặn dò của mẹ vì mẹ không có mặt ở đây. Bố Tuấn chắc cũng đang nghĩ như Tú, bố hỏi:

– Con có nhớ lần bị ngã lăn quay dưới chân cầu thang này không?

Tú khoe:

– Con vẫn nhớ mà, bố đã cống con lên nhà và bôi thuốc cho chân con hết đau.

Ngay lúc này Tú nhớ đến lần bị ngã ở nhà bố Cường khi nó lạnh chanh phụ mẹ mang ít đồ từ xe vào nhà, bố Cường đã không đỡ Tú lên mà còn đe dọa: *“Lần sau con để vấp ngã nữa là ăn đòn đấy.”*

Bố Tuấn mở cửa phòng. Tú chạy ào vào trong. Mọi thứ trong nhà vẫn như trước, bộ bàn ghế sofa cũ màu rêu là nơi Tú từng đứng lên đó nhảy nhót. Mẹ không muốn Tú nhảy nhót trên ghế vì sợ ghế chóng hư không có tiền mua cái mới, nhưng bố Tuấn vẫn chiều Tú, bố làm ngơ chẳng la mắng Tú bao giờ. Chiếc bàn ăn, Tú nhớ cả nhà đã ngồi nơi đây ăn uống, đã nhiều lần vui. Tại sao bây giờ không còn ai nữa?

Tú vào trong bếp, nó đứng ngẩn ngơ, rõ ràng nơi đây mẹ nó từng đứng nấu nướng, nó đã từng chạy ra chạy vào với mẹ. Nhưng hôm nay bếp vắng lạnh, mẹ nó thì đang ở xa. Nó háo hức chạy vào phòng ngủ của nó.

Chiếc giường bé vẫn ở đây làm như nó mới xa nhà ngày hôm qua và hôm nay trở về sẽ nằm ngủ cùng chăn gối thân quen. Còn cả thùng đồ chơi của Tú nơi gầm giường, Tú lôi thùng đồ chơi đổ ra nhà, những món đồ chơi từ lúc Tú 1 tuổi cho đến 6 tuổi, tung toé trước mặt Tú. Thằng bé bồi hồi sung sướng tưởng như những món đồ chơi mới lạ nào vừa vào tay mình. Nó cầm lên ngắm nghía từng món, trong đầu óc ngây thơ của nó có hiểu rằng mỗi món đồ chơi đều ghi dấu hạnh phúc của nó bên bố mẹ không?

Tú vội vàng như một thằng bé đói bụng háu ăn trước một mâm toàn là những món ngon. Nó chạy sang phòng ngủ của bố mẹ, chiếc giường rộng này thịnh thoảng nó vẫn chen vào đòi ngủ chung với bố mẹ vui vẻ ấm cúng

lắm. Nhưng bây giờ phòng ngủ cũng vắng lạnh như căn bếp kia. Khi Tú mở cánh cửa bước ra ngoài lan can, nó reo lên thích thú như vừa tìm thấy một kho tàng:

– Bố ơi, chiếc xe đạp nhỏ của con nè!

Chiếc xe vẫn để nơi góc lan can, mỗi lần Tú muốn đi xe đạp bố sẽ mang xe xuống nhà cho Tú và bố lại là người xách xe lên cất đi.

– Phải rồi, chiếc xe đạp này bố mua khi con gần 6 tuổi, bố đã tập cho con đi mấy lần rồi thì...

Giọng bố nó ghen lại làm nó ngạc nhiên:

– Thì sao hả bố?

– Thì con và mẹ dọn đi nhà khác chứ sao.

Ngày rời khỏi căn nhà này Tú đã đòi mẹ mang bố theo nhưng mẹ bảo bố cần ở lại đi làm. Tú đòi mang theo chiếc xe đạp mới của nó nhưng mẹ cũng không cho và dĩ nhiên sẽ mua cho Tú một cái xe đạp khác cũng đẹp như thế. Đến nhà mới Tú đã quên đi, không đợi chờ bố Tuấn, không đòi hỏi xe đạp và mẹ cũng đã không còn nhớ lời mình đã hứa.

Tú nhìn xuống dưới đất, nơi nó từng chạy chơi ở đó với mấy đứa bạn hàng xóm con nhà Mỹ đen, con nhà Mẽ. Chúng chơi với nhau cho đến khi đứa nào chán thì về nhà, còn Tú thì được bố xuống gọi và cõng Tú cho nhanh để mẹ khỏi phải đợi giờ ăn cơm hay giờ tắm rửa cho Tú. Những hình ảnh kỷ niệm đang sống lại trong lòng thằng Tú.

– Bố ơi!

Bố Tuấn đã đứng bên cạnh Tú, một tay quàng lên bờ vai bé bỏng của Tú như hai người bạn. Nó tựa vào người bố hưởng mùi ấm áp quen thuộc và nũng nịu:

– Bố ơi, con muốn cả nhà mình ở đây như trước. Nhà mình có 3 người là bố mẹ và con thôi.

– Bố cũng muốn thế.

– Có phải mẹ dọn đi vì mẹ thích bố Cường không thích bố Tuấn nữa?

– Con còn bé lắm, biết để làm gì! Nói chuyện sinh nhật của con đi, ngày mai chúng ta sẽ có một bữa sinh nhật rất vui con nhé.

Nghe nhắc tới sinh nhật mình Tú hớn hờ ngay:

– Bố ơi, ngày mai sinh nhật con bố có mời bạn con không? thằng Mark, thằng Ben, con Jessica, con Linda là những đứa hay chơi với con dưới sân đó.

Hai năm cách xa Tú vẫn chưa quên tên những đứa bạn hàng xóm mà nó từng chơi đùa.

– OK! Bố sẽ sang vài nhà hàng xóm mời và ngày mai con sẽ có bạn cũ lẫn bạn mới, vì có đứa dọn đi nơi khác rồi.

– Sao họ lại dọn đi hả bố? Chúng nó cũng dọn đến một căn nhà to đẹp và có thêm bố mới như con không?

– Cuộc sống ở apartment ít ai ở dài lâu, kể đến người đi mà con. Ai cũng có lý do riêng của họ, nhưng không phải những đứa trẻ ở apartment nào dọn đi cũng có nhà mới, bố mới như con.

Thằng bé vắn vẹo:

– Ai cũng có lý do dọn đi vậy sao bố không dọn đi?

Bố Tuấn thở dài mà nó không biết:

– Bố thích ở đây vì có nhiều kỷ niệm của con. Con đã sinh ra và lớn lên ở đây những 6 năm. Tất cả những đồ đạc trong nhà đều có bàn tay con chạm vào, bóng dáng con còn ở lại. Với lại, bố nghèo lắm không có tiền mua nhà khác.

Nó vui vẻ liến thoắng:

– Con cũng thích nhà của bố luôn. Bố đừng dọn đi nha, nhà bố trên lầu đẹp lắm, con ngó qua cửa sổ thấy cảnh cây xanh lá và thấy con chim đậu trên đó.

Bố nó thoáng mơ màng:

– Thấy cả bầu trời xanh trên cao nữa con ạ. Chúng ta đã từng có lúc là bầu trời xanh, không mây mù, không mưa gió.

Nó ngây thơ phụ họa với bố:

– Con cũng không thích trời mây mù mưa gió, con sẽ không được xuống sân chơi.

Bố cười xòa để con bắt chước cười theo:

– Bây giờ con vào nhà bố tắm cho con. Xong hai cha con mình đi nhà hàng ăn cơm rồi đi chợ mua đồ cho sinh nhật con ngày mai.

Khi hai cha con vào trong chợ Walmart, thằng Tú thích lắm dù chợ này không xa lạ gì với nó. Tú nói huyền thuyên vì sung sướng:

– Bố ơi, ta mua cái bánh to có hình Spiderman này, ta mua Ice cream này, ta mua...

– Bố sẽ mua tất cả những gì con muốn cho sinh nhật con.

Thằng Tú reo lên:

– Ôi, thích quá.

Bố đẩy xe cho thằng Tú chọn đồ bỏ vào, nó tham lam lấy món này lại đổi món kia rất nhiều lần mà bố vẫn vui vẻ mỉm cười đứng chờ. Bố không hề ngăn cản khi nó cầm lên món đồ nó yêu thích. Đi mua sắm với mẹ và bố Cường thì Tú chỉ rón rén lấy vài món và không dám đòi hỏi gì nhiều.

Hai cha con hả hê ra về, thằng Tú khen bố:

– Bố giàu lắm, bố mua cho con nhiều thứ.

Bố nó mỉm cười:

– Ừ thì bố giàu, tình yêu của bố dành cho con không ai mua nổi đâu!

Tối hôm ấy thằng Tú ngủ với bố trên cái giường lớn của bố mẹ, nó ôm lấy bố. Trong vòng tay bố Tú yên tâm và sung sướng, nhưng nó chợt buồn:

– Bố ơi, con muốn có mẹ nằm ở đây như lúc trước.

Bố xoa đầu Tú:

– Vẫn còn cái gối của mẹ bên cạnh con đây. Thôi ngủ đi con.

Cả ngày đi ăn, đi chợ và đi chơi với bố, nó đã thấm mệt nên đi vào giấc ngủ dễ dàng. Tú mơ thấy buổi sáng thức dậy nơi căn nhà của bố có bầu trời xanh thật đẹp. Bố đã ra tiệm lấy chả giò mới chiên nóng giòn về, còn mẹ đang sắp bày mọi thứ ra bàn cho sinh nhật của Tú. Rồi các bạn nhà hàng xóm bấm chuông gọi cửa chúng ùa vào nhà. Tú sung sướng đứng giữa bố mẹ trước mặt là ổ bánh cốm 8 ngọn nến nhỏ đang cháy lung linh.

Mọi người cùng hát câu chúc mừng sinh nhật vang dội khắp nhà: “Happy birthday to you...”.

Tú cũng reo lên theo tiếng hát:

– Vui quá, bố mẹ ơi...

Nó bỗng mở choàng mắt ra, chỉ thấy bóng đêm và những hình ảnh đông vui biến mất. Thằng bé hụt hẫng gọi như khóc:

– Bố ơi!

Bố cũng thức dậy và ôm Tú vào lòng:

– Bố đây, con đang mơ gì mà hốt hoảng thế?

Thằng Tú dụi mắt ngơ ngác:

– Mẹ ơi, mẹ đâu rồi?

– Chỉ có hai bố con mình thôi.

Thằng bé oà khóc thật:

– Con thấy có mẹ về nhà này và cùng làm sinh nhật cho con mà.

Bố đặt nó nằm xuống gối và dỗ dành:

– Con vừa mơ thôi. Sáng mai bố sẽ làm sinh nhật cho con, con sẽ thích vì có nhiều bạn lắm.

Trẻ con dễ buồn dễ khóc cũng dễ tin dễ vui. Thằng Tú mỉm cười ngoan ngoãn khi bố nói:

– Ngủ ngoan đi con.

Bố nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp ngang ngực Tú. Thằng bé vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn bố vẻ biết ơn và khép mắt lại, đôi mi mắt xinh đẹp ngây thơ của nó còn ướt nước mắt.

Trong vòng tay của bố, trong căn nhà của bố thằng Tú lại ngủ thiếp đi. Không biết giấc mơ lúc này có trở về tiếp tục một sinh nhật vui vẻ có đầy đủ mẹ cha và ngoài kia bầu trời cao trong xanh không mây mù, không mưa gió?

Nguyễn Thị Thanh Dương